

סבתא -

אני חושב שאחת הפסוקים לכתוב שקשה לי לקבל את העובדה שאת כבר אינני,
 היא שחמור דתית בשבילי אולמתי, והי' אלוהים לא יוכל למוות.
 ואולי לאני יודע להיחזק את אורך מייסוריך, כשהבטת בק שובבת במאה
 אלא רוח חיים, קיווית' שאולי בכל זאת תקומי.
 כאב לי לראות אותך בתקופה האחרונה, גססת את מותך, נאובקת במוות
 במאחזק שמיאש היתה אבודה, עד להגיסת.
 דצית' שתע' שהית' הסבתא חכ' נפלאה בעולם, מעצי לעצרת השלימות
 והבית החם, ידעת תמיד לתקלים, והאמתה והינסוכית שלך והנחישות של דבייך
 הקצוחו לערום לי, גם בקצתם הכי קשים, והאמין במחור.
 הייתי איתך תקופה ארוכה, בין העליות והיידות, בבית ולבסוף גם כשהיציאת לבית-
 האבות. דצית' להיות' שלם בשילוק כמה בחיית' יטל, אבל עקשנית היית לטוב ומעלה,
 וסיידת למוחלים יסובקו את צלמם חק בשילוק.
 לפני כמה חודשים, טרם היסע של לרפואין, כשילבתי ודיחתי איתך על העבר שלך
 וניסית' שלא לתפור יותר מדי קפצלים הכטובים, סיידת' לי בקופי, המילים
 עמוסות דלמעת איך המציאות האובדנית של אותם ימים הכדיחה
 אותך לעצב הטל, להשאיר את הבית חסד' לכה אובדת מאחורי, ולעבת אפילו
 בע' להספיק להיגד שאום.
 דצית' שתבצי,
 את הקיבורה שלי סבתא, ואני מעריך אותך על הכוח שתמיד היה בק' להתחבק
 מעמד והמשיך האור לקחת לימים טובים.
 לבק נשברי לאולי רסיסים כשסבאו מת, ואיש מאמעו לא הצליח לאגד מחדש
 את השברים. ביקשתי שתבסיקי ליחול איום מתוך אבל הבנותי אכאבק.
 וצא-אולי הטל, שם העבד רצו לא הצלחת' להתחבר וגם את הטק וידעך אונק
 ומא הצליח לשרוד על אש קטנה כמון רב, עד שהתקבלת שכבר אינך יכולה.
 עכשיו את מבקרה, סבתא, למנה ש-יבך קשה לי לראיין לאנשים כמון יכולים להיות...
 ואולי הם בעצם לא מתים, כי צברונם מהדהד לעולמים במעם של אלו
 שנותנים בחיים. תענה על אשם צבונות נפלאים באותה ושלך לעולמים, סיידר.